

„Saa syng, hvad du selv vil!“

Han stemte Strengene.

„Jeg kommer til at tænke paa . . . jeg har jo en ny. En engelsk Folkevisse. „Afskeden“ hedder den. Den er ganske vist ogsaa lidt traurig. Men Musikken er god.“

Efter et Forspil, der uden Overgang gled ind i Melodien, sang han med sin smukke Bas, som var mærkværdig stor og dyb i Forhold til hans Talestemme:

Margrete! Jeg har stolet paa dit Ord.
Jeg var saa tryg, saa lykkelig forblindet!
Nu vil jeg sejle fra min Fæstemø,
saa dejlig men saa svingefuld i Sindet.
Farvel, Margrete!

Jeg veed, at ingen Mand var tro som jeg,
Aa, jeg har elsket, elsket som en Daare!
Men du bedrog mig med dit Løgnesind,
dit falske Smil, din hykleriske Taare!
Farvel, Margrete!

Farvel! Og tænk imellem paa en Ven,
som fandt sin Død i Dybets kolde Vande;
som vilde heller bort til Skyggers Land
end leve uden dig paa Lysets Strande.
Farvel, Margrete!

Farvel! Farvel! Min Sorg, min Lyst, mit Liv!
Ræk mig din søde Mund til Kys, det sidste!
Se, jeg velsigner dig, min Kærlighed!
Jeg hviske vil, naar mine Øjne briste:
Levvel, Margrete!

Det dystre Efterspil, hvori der ligesom hørtes fjerne Gravklokker, endte med en brudt, vild Klang. Da Karsten saae op for at spørge Jytte, hvad hun syntes om Sangen, blev han forundret over hendes besynderlige Blegthed. Hun sad med tilbagebøjet Nakke og havde lukket Øjnene.